

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXIII. (LXXIII.) 16. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHAZ LAPJA

1979. ÁPRILIS 22.

Életprogram

„Szentek legyetek, mert én az ÚR, a ti Istenetek szent vagyok” (3Móz 19:2).

Másokhoz hasonlóan már te is megtapasztaltad azt, hogy Isten nélkül csorba az életed. Hisz vágyad, akaratod a jóra, csak úgy érheti el célját, ha a lehetetlenségek szakadékán át Ő terít járható utat eléd. A Vele való, mindenre elsegítő közösségnek azonban ki-kerülhetetlen feltétele van: Legyél szent! Maga Isten kívánja ezt, mert ő szent, s téled, gyermekétől is azt várja, hogy hozzá hasonló legyél.

Mégis viszolyogva fogadod az isteni felszólítást. A szent szó hallatára beesett, sápadt orcájú, fájdalmas tekintetű, a való élettől elforduló, örömtelen emberek képe jelenik meg előtted, s te borzadva utasítod el magadtól a rémes látomást. Nem, semmiképpen sem akarsz ily élőhalottá lenni!

Igy küzd benned a szent élettől való idegenkedés, az Istent kereső emésztő vággyal. És e viaskodás mindaddig tart, amíg a Szentlélek meg nem láttatja veled az igazságot. Akkor rádöbben, hogy azok a szentek, akiknek társává lenni borzadsz, nem anya-, hanem képzeletszülte, torzul festett ódon alakok csupán. Isten azonban téged olyan csoportra hív, amely a való életbe gyökerezett, az ÚR munkatársává avat és beállít téged az igazi szentek végtelen sorába, akik által jobbá lett és szépült e világ. Társává lesz az evangélium számára népeket meghódító Pálnak, vagy korunk szent mártírjának, Martin Luther Kingnek, a szegények, kisemmitettek áldozatos lelkű nagy barátjának.

Ne késs tovább, ha hív az Úr! Mond el néki végre imádságodat: Úgy szeretnék én szent lenni, add, Atyám, hogy az legyek!”

Győri Kornél

Somogyi Imre:

„Én Uram és én Istenem!”

Mély esti csendben,
áldott homályban,
olaj-mecsesnek
fényugarában,
édes Jézusom,
lábadhoz hullok
megtört szívemmel,
én, szegény bűnös,
hitetlen Tamás,
szomorú ember,
szomorú ember.

Vallok Tenéked,
vallok szívemből,
bár nincsen szavam,
virágos ódám,
mert minden szómat
elnyeli egy-egy
sikongó érzés,
bús lelki orkán.

Szent sebeidet
hadd csókolgassam,
szent lábaidat
könny-záporommal
hadd öntözgessem,
hadd locsolgassam.

Tűrj el lábadnál,
én Messiásom,
feltámadt Uram,
áldó Istenem;
parancsolj békét,
isteni békét
korbácsolt, hajszolt,
űzött lelkemben,
úrva lelkemben.

Gecsemánében,
az éjszakának
ülés kódében
szabályam eldobtam,
sarum letettem,

lélegzetfojtva
futottam messze,
imádság nélkül,
reménység-vesztve,
igéd felejtve,
mindent felejtve.

Szent Szombat-estén,
mikor fekiúdtél
bezárt ajkaddal,
sápadt orcáddal
József sírjában:
én már ott jártam
vert zsoldos módra,
kőbor eb gyanánt,
ábránd-szegényen,
gyáván, remegve
a nagy világban.

Most onnét jövők,
Péter és János
unszolására,
harsonás, édes,
csodától ékes
bizonyosságára.

Kételkedő szívvel
ki kételkedtem,
ki megalkudtam,
ki nem szerettem,
ki tapinthatom,
amit nem hittem:
irgalmat esdek,
irgalmas Isten!

Adj erőt, Uram,
hogy szabaduljak
bősz ellenségnek
lánc-kötélétől,
vak börtönéből;
hogy legyek újra,
aki Tenéked
igaz örömmel

áldozatot hoz
lelke selyméből,
szíve véreből,
újult én-jéből.

Nem megyek, Uram,
nem megyek soha
messze Tetőled,
Igédől távol.
— Jaj mindazoknak,
akik elesnek
és elszakadnak
Isten Fiától.

Mikor ez estén
olajmecs-fényben
szenvédéstől tört
s mégis győzelmes
orcád szemlélem:
feltámadt Krisztus,
zokogva kérlek,
hűtlenségemért,
gyarlóságomért
bocsáss meg nékem,
bocsáss meg nékem!

Add reám Lelked
bíbor-palástját,
tisztítson véred
tisztá edényné;
avasson csókod
bátor tanúvá,
erős vitézzé,
hőssé, vitézzé.

Leszek szolgálja
úrnak, szolgának,
zengő hárfája
szent igazságnak;
harsogó kiáltja
az örömhírnek:
„Boldogok, akik
nem látnak s hisznek!”

Mi, ti, ők

2Thessalonika 3:1—5

A felvett igeszakasz kínálta azt, hogy gondolataimat e nyelvtani fogalmak köré csoportosítsam. Mégpedig a személyes névmások többes számú alakjai szerint. Minthogy Pál is így oktatja a thessalonikaikat.

MI: Többes szám első személy

Mi, az Ige hirdetői. Ez a mi, nem egy gögös, büszke ember felkapaszkodása a képzelt, nem létező, magasabb rendű emberek csoportjába. Az igehirdető olyan, mint egy másik ember. Csak annyiban más, amennyiben többet foglalkozik Isten Igéjével, és amennyivel többet imádkozik másoknál. És aki ezt teszi, az igazán tudja, milyen kicsi, és mennyire rá van szorulva nemcsak Isten segítségére, de az emberek imádságaira is. Éppen azt ismeri el Pál, hogy bármennyire igyekezzenek is az Ige szolgálói, szükségük van a testvéri segítségekre. A magunk igényei, szükségai szerint mi magunk is ott állunk Isten színe előtt naponta. Imádkozunk erőért, áldásért az eredményes munka érdekében. Érezzük is személyes imádságaink áldásait. De sokszor nem érezzük, vagy erőteljesebben várjuk mások segítő imáit. Joggal kéri Pál a *mi* nevünkben az imát. Ő maga is tele volt testi-lelki szenvedéssel. Fájdalommal hordozta tövisét. De elmondja azt is, hogy ki szenved úgy, hogy ő is azzal ne szenvedjen. Ezekhez az óriási feladatokhoz egy önmagában erőteljeséget érző ember küzdeme nem elég. Talán még imádságai is gyengék sokszor. Pedig minden igehirdetés hatalmas lelki-energiát igényel. Nem jó, ha az egész kérdésre legyintesz egyet. A *mi* Urunk, a legnagyobb, igényelte, hogy tanítványai imádkozzanak, nem érte, csak Vele. Azt hiszem, hogy a túlterhelt, összeroppanó

igehirdetők mellett nincsenek imádkozó társak, nincsen imádkozó gyülekezet!

TI: Többes szám második személy

A mi-nek és a ti-nek van bizonyos összetartó, összetartozó jelentése. Így érezzük mi is. Pál is ilyen értelemben beszél. *Mi*, az igehirdetők és *ti*, a gyülekezet. A gyülekezetek egyik legszebb és legszentebb feladata és kötelessége az imádkozás. Egyének, gyülekezetek nagyrészt az imádkozás révén biztosíthatják az örömet, az előhaladást. A néma gyülekezetek és egyének elzárják az áldások útjait. Kell, hogy legyen a gyülekezetnek imaprogramja. Az egyhangú, tárgyaltan, megszokott ima az erőtlenség biztos jele.

Azt sejtem, hogy Pál úgy érezte, nem áll mögötte akkora erő, amennyi szükséges az eredményesebb munka végzéséhez. Sokan nem gondolják, leírom hát: *feltöltődést jelent az, ha az igehirdető az imaórán hallja, hogy érette imádkoznak gyülekezetében*. Ilyen imákban nem kell félni kimondani a lelkipásztor nevét sem. Az ilyen ima erőforrás az igehirdető számára. Mennél több az erő, annál nagyobb az eredmény.

Pál erre az imádságra nem érvényesülési, vagy hiúsági szándékból számít. Egyetlen igehirdetőnek sem lehet büntetlenül efféle érzése. Örök nagy célunk, hogy az evangélium terjedjen, ezért ne feledjétek: Csak annyira terjedhet az evangélium eredményesen, amennyire *ti* imádkoztok értünk. Az őszinte ima, áldás az igehirdetőre. De azt is jelenti, hogy aki így imádkozik szívét-lelkét elkészítette az ige számára.

ŐK: Többes szám harmadik személy

Távolba mutató, személyes névmás. És mennyire távol vannak. Kik ezek az

ők? Két csoportjukról beszél Pál. Az első: Az alkalmatlan emberek. De hány alcsoportja van az alkalmatlan embereknek, gyarlóságai fajtái szerint! Tragédia, hogy minden pozitív vagy negatív emberi tulajdonságunk alkalmatlanná tehet bennünket. Aki tud, az elbizakodottá lehet. Az erőtlen gyöngévé, félénkké. Az erős ütheti a gyengét, de szembe szállhat és sokszor szembe is száll egy másik erőssel. A táltumatos eláshatja táltumait, a beteg fertőzhet. De minek sorolni tovább. Igaza van Pálnak, ezektől jó megszabadulni. Sok az alkalmatlan ember közöttünk. Leginkább azok, akik magukat nagyon is alkalmasnak vélik. Ők, így ahogy vannak és ahányan vannak külön csoport. *Mi*-hozzánk sem, de *ti*hozzátok sem tartoznak. Pál besorolása szerint a második csoport: a gonoszok. Hogyan és miért lettek azzá? Úgy születtek, vagy senki nem születik gonosznak? Azzá lesz vagy azzá teszik? Ki a felelős azért, hogy emberek ezrei lépnek a gonoszság útjaira. És hol és mivel kezdődik a gonoszság? Talán akkor lép valaki a gonoszság útjára, amikor tudatosan ellene szegül a jónak. Amikor irigység, gyűlölet támad a szívben. Az értelem rosszat, gonoszt sugall és az akarat megindul ezek végrehajtására. A gonosz cselekedetek az ész torzszülöttei. A gonoszságok gonoszsága pedig az, aki amikor valaki ártó szándékait és cselekedeteit a szentség palástjával takarja el.

Pál a gonosz emberek ellen nem akar más fegyvert bevetni csak az imádságot. Pedig már akkor is volt más fegyver ellenük. De vajon mer-e valaki a gyülekezetekben úgy imádkozni, hogy Uram szabadítsd meg gyülekezetünket az ilyen emberektől? Igen az imádkozás! Áldott, hatásos jó fegyver! *Mi* és *ti*, testvéreim éljünk vele és általa, hogy *mi* is, *ti* is, de *ők* is alkalmassá legyenek a szolgálatra.

Boros Gergely

A hit fontossága

Zsidókhöz írt levél 11:1,2,6

A szentíró csodálatos bölcsességgel fogalmazta meg és tette érthetővé, hogy mi a hit: „A reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés”. Ilyen egyszerű és világos megfogalmazásban még senki sem hátrázta meg a hit lényegét.

HIT NÉLKÜL NINCS HIVÓ ÉLET

Hit nélkül nemcsak, hogy nem lehetünk kedvesek Isten előtt, de nem jutunk üdvösségre sem. Az apostolok igehirdetésének középpontjában is ez állott: „Higj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz!”

A hitetlenség a legnagyobb kárhozatos bűn. Így olvassuk János 3:18-ban: „Aki hiszen Őbenne el nem kárhozik, aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel hogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” A hitetlenség magában foglalja az összes bűnöket. Az első emberpárnak is ott kezdődött a tragédiája, hogy nem hitt Isten figyelmeztető szavának.

Érdemes megfigyelni, hogy sok ember csak a lelki természetű dolgokban hitetlen. Ezekre szokta azt mondani, hogy: csak azt hiszem, amit látok. Pedig sok olyan dolog létezik, amit nem látunk. Ilyen a gondolat, a különféle testi-lelki fájdalmak. Nem látjuk a levegőt, a virág illatát, az elektromosságot sem, de ki merné kétségbe vonni ezek valóságát?

A HIT MEGNYERHETŐ

De hogyan? Kérdezhené valaki. Először is az érette való *könyörgés, imádkozás által*. Ha kérem a mindennapi kenyeret, a ruhát, az egészséget, miért ne kérhetném a hitet is? Aztán az *ige olvasása és hallgatása által* is. Pál azt mondja: „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által” (Róm 10:17). Régi hívők beszéltek el nekem, hogy ők egy Újszövetségi olvasgatása által jutottak lelki világossághoz, és rövid időn belül több mint ötvenen lettek hívőkké. Az Úr nemcsak elkezdte, hanem be is

fejezte nálunk a megújítás áldott munkáját.

A HITET ÓRÍZNÜNK KELL

Sátán a legkülönbözőbb módokon támadja hitünket. Például: aggodalmaskodással, csüggedéssel, emberi okoskodással, néha még az Írás kigúnyolásával is. Aldom Istent, hogy előttem a Bibliának száz-százalékos hitele van. Bár sok mindent nem tudok emberi értelemmel fölfogni, de ilyenkor a hit segítségül jön és azonnal megoldódnak kérdéseim.

A HITNEK NÖVEKEDNI KELL

A hitből soha nem lehet túl sok. Ezért kérték a tanítványok is az Úr Jézustól: „Növeljed a mi hitünket.” Sajnos, a hit dolgában mindig gyengén állottak az emberek. Sokszor még a látott dolgokban sem hittek. Az Úr Jézus csak két embernek a hitével volt megelégedve, amikor a földön járt. Azok is pogányok voltak. A kapernaumi századossal kapcsolatban azt mondta az utána menő sokaságnak: „Mondom néktek, ilyen hitet Izraelben sem találtam” (Lk 7:9). A kananeus asszonynak pedig ezt mondta: „Óh asszonyi nagy a te hited!” (Mt 15:28)

A HIT GYÜMÖLCSÖKKEL ÉKES

Ahol a hit növekszik, ott a bűn ereje megtörik, a lelki sötétség oszlik! A hit megtérést, megigazulást, békességet, nyugalmat, örömet, megelégedést és jó lelkiállapotot biztosít. Erőt ad a próbák, terhek viseléséhez. Betekintést enged a jövőbe, amit most még tükör által, homályosan látunk. A hit összekapcsol az Úrral. Ennek tudatában bátran mondhatjuk: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy...” A hit kedvessé tesz minket Isten előtt. És végül a hit mennyi örökségben részesít. Péter erről az örökségről mondja: romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan (1 Pt 1:4).

Nemeshegyi Gyula

A gondolat szárnyán

A gondolatnak természetesen nincs szárnya, de szárny nélkül is fantasztikus sebességre képes. Nem véletlen, hogy a mesékben, ha valaki nagyon gyorsan, szinte idő nélkül kíván eljutni valahová, úgy a gondolat szárnyán „közlekedik”. A Bibliában is sok olyan történet található, amelyből kitűnik, hogy a gondolat gyorsszárnyú, alkalmas „távközlésre”, távgyógyításra és egyéb különös dolgokra.

MI IS TULAJDONKÉPPEN A GONDOLAT? Hogy jön létre? Hogy rögződik vagy hogy vész el a semmibe? Egyáltalán elvész-e egyetlen gondolat is? Hogyan indít bennünket cselekvésre? Ezek a legegyszerűbb kérdések a gondolattal kapcsolatban, s ennek ellenére — ha becsületeseek vagyunk —, csak annyit válaszolhatunk, hogy „mi így vagy úgy gondoljuk”, képzeljük, de végsősoron fogalmunk sincs arról, hogy tulajdonképpen hogy is játszódnak le ezek a dolgok bennünk vagy másokban.

És ott vannak még az olyan kérdések, mint a gondolatátvitel, akaratátvitel (gondolati közléssel), gondolatolvasás, távolbalítás, egyáltalán, bizonyos energiák közlése gondolati úton (pl. távolból gyógyítás) stb. Vegyünk néhány bibliai példát! Péter apostol fölismeri Anániás és Szafira titkos gondolatait. Az *akaratátvitel* csodás gyógyítással együtt jelentkezik egy belpoklos esetében. A beteg ezt mondja: „Uram, ha akarod, megíszíthatasz engem”. Jézus erre így szól: „Akarom, tisztulj meg!” — és a beteg *azonnal* meggyógyult. Itt ugyan nem gondolati a közlés, hanem szóbeli, de az akaratotvábbítás egy különös megnyilvánulása áll előttünk (Mt 8:1–4). A római százados szolgáját már távolról gyógyítja meg Jézus. Különös, hogy a százados nem is igényli azt, hogy az Úr fizikai érintkezésbe lépjen a beteggel. Természetesnek érzi, hogy Jézus távolból, gondolatai útján gyógyító erőt is tud továbbítani. Jézus gyógyító igéket sem mond. A szolga mégis „*abban az órában*” meggyógyult (Mt 8:5–13).

AZ IDŐI EGYBEESES FONTOS KÉRDÉS. Azok, akik föl-tételezik, hogy a gondolatnak valamiféle hordozója van, természetesen számolnak azzal, hogy nagy távolságok esetén bizonyos mérhető idő szükséges a gondolat továbbjutásához, még akkor is, ha óriási sebességgel száguld. Azok a kísérletek, amelyeket a világ különböző intézeteiben folytatnak, nem bizonyítják, hogy a távolság növekedésével növekedne a gondolatátvitelhez szükséges idő. L. L. Vaszilijev professzor, többszörösen kitüntetett Lenin-rendes szovjet tudós, magyarául is megjelent két könyvében foglalkozik a témával (Az emberi pszichikum titokzatos jelenségei, Kossuth Kiadó, Bp., 1964., Telepátia, Gondolat Kiadó, 1964.). Vaszilijev egyik összegzésében megállapítja, hogy a tudomány valójában eddig még semmit sem oldott meg a telepatikus jelenségek rejtélyeiből, de az a reménye, hogy aktív kutatással megoldható a titok: hogyan is terjed a gondolat, milyen energiákat képes hordozni, mi a mechanizmusa pl. egy gondolatközlésnek, távgyógyításnak, megérzésnek stb. Vaszilijev, Telepátia c. könyve mottójául K. E. Ciolkovszkij sorait választotta: „*A telepátia jelenségei valóságos tapasztalatok. Ehhez nem fér kétség...*” A Szovjetunióban, a Leningrádi Egyetem Fiziológiai Intézetében, 1960-ban alakult meg az első speciális laboratórium, amelynek feladata a telepatikus jelenségek vizsgálata. Vaszilijev, a laboratórium vezetője a következőképpen definiálja a telepátiát: „*A telepátia az élőlények közötti információnak vagy közlésnek az a különös formája, amely abban jut kifejezésre, hogy az egyik lény pszichikus és idegfolyamatai közvetlenül (azaz az általunk ismert érzékszervek közbeiktatása nélkül) befolyásolják a másik lény pszichikus és idegfolyamatait.*”

A TELEPATIKUS JELENSÉGEK NÉGY FOKOZATA

A telepátia legegyszerűbb foka a megérzés. Pl. valakinek

„A vendégek miatt”

— Márk 6:21–28 —

Ha vendég vagy, nem néked szól ez intés.

De jól figyelj, ha vendéget fogadsz, mert tetszetős külső mögött esetleg üdvösségre nézve káros az! Gondolj Heródes nagy vendégségére, melyből lelkére véres vád szakadt! Az élő ígét hallgattatta így el, s tulajdonképp: „a vendégek miatt”.

A Lélek-adta drága szent karizma hogy eltorzult, a vendégszeretet! Ó, mennyi izgalom, békételenség és megjátszás a kitárt szív helyett! Versengni vágyó véghetetlen trakta: a telhetetlen testnek ki, mit ad? Az Ige szelleme szóhoz se' juthat, megfojtatik „a vendégek miatt”.

Vendégeid ha feltámasztják benned csak tetszhalálba bújt ömbered, meggondolatlan szó, beszéd, ígéret

Segíteni kell!

Csütörtök, ködös, zimankós reggel.

Alltam a járdaszigeten, azon boszszankodtam, hogy megint lekéstem a ¾-es buszt. Most már mindegy, gondoltam, majd jelentem az iskolában, hogy késett a járat. De lelkiismeretem megszólalt, mint már annyiszor: megint a saját lustaságod miatt akarsz hazudni!

Lecsöndesedtem. Igaz, felkelhettem volna előbb is, de olyan jó még öt percig aludni. Amint így töprengtem,

tekintetem az út túloldalára tévedt. Egy öreg néni toporgott a másik oldalon, nekiindult, visszatorpant, botjára támaszkodva. Várta, hogy valaki majd átsegíti a túlsó oldalra. Jöttek mentek az emberek, de senki sem figyelt oda. Gondoltam, át kellene menni, segíteni, de közben jöhet a busz — és akkor mi lesz, hagyjam ott félúton?

Amint tépelődtem magamban, arra figyeltem fel, hogy a néni már az út közepén van, egy kisfiú vezet. Nem gondol arra, hogy elkésik, egyáltalán semmire, csak segít. Ez a fődolog: Má-

különösen rossz lesz a közérzete. Később kiderül, hogy ugyanabban az időben egy közeli ismerősével *valami történt* (baleset érte, meghalt stb.).

A következő fokon már biztosan érzi, hogy *kivel* történt valami.

A harmadik helyre szokták sorolni azokat az eseteket, melyekben *azt is megtudja* a telepatikus „vevő”, hogy *mi történt* azzal a bizonyos konkrét személlyel — rendszerint szimbólikus formában látja a történetet. Idézem Vaszilijev egyik példáját: „Egy éjszaka álomban azt láttam, hogy ismerőssémmel, G-vel a Westminsteri apátság folyosóin járkáltam. Hirtelen elbúcsúzott tőlem, mondván, hogy be kell mennie valamilyen sírba. Könyörögtem neki álomban, hogy ne menjen oda, hanem velem együtt jöjjön ki a folyosókról. „Nem nem! — válaszolta. Mennem kell, a sors rendelte így.” Ezzel ott is hagyott, odament a sírhoz, és elnyelte a föld. A reggeli posta levelet hozott bátyjától, amelyből megtudta, hogy G. az éjszaka szívbaja következtében meghalt”.

A negyedik fokon még pontosabb az információ. A vévőnek *egyértelmű látomásban* van része. Azt az embert látja — mintegy „fantomként” (kisértetként) — akivel történt valami. Vaszilijev megjegyzi, hogy még az ilyen fokú közlés (telepatikus hallucináció) is igen gyakori. Az ő példái helyett hadd álljon itt most egy levélrészlet. A levél írója özv. Mohácsi Antalné (Kiskunlacháza, Bajcsy-Zs. u. 26.). Az ő házában vannak a gyülekezeti alkalmak. 1979. március 6-án kaptam tőle a következő sorokat tartalmazó levelet: „Első fiam, Mohácsi Zoltán (aki a fronton volt) megjelent az ágyam fölött háromszor és ezt mondta: Meghalt Zolid! — Én hangos zokogásba kezdtem ... Másnap jött a hír, hogy meghalt. Huszonhárom éves volt...”

Bizonyára sok hasonló történetet hallottunk már.

ÍME, KÉT EMBER KÖZÖTT ILYEN KAPCSOLAT ALAKULHAT KI! Mennyivel inkább lehetséges, hogy Jézus Krisztus — akinek szellemi ereje minden emberit fölülmúl — jelenjék meg valakinek. Saulnak a damaszkuszi úton, hogy apostolává tegye. Egyik levelében, mély alázattal így emlékezik erre: „Legutoljára pedig az összes között, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is” (1 Kor 15:8). Ez a „legutoljára” szerencsére nem azt jelenti, hogy Pál után Jézus Krisztus senki másnak nem jelent meg, csak azt, hogy az apostolok közül volt ő az utolsó. Sokaknak megjelent Pál után is, akiket szintén megragadott és szolgává tett. Egy példa: Sundar Singh neve nem ismeretlen. A fiatal indus nagy ellensége volt a keresztyéneknek. Nyilvánosan széttépte és megégette a Bibliát. Ez 1904. december 16-án történt. A bibliaégetés nem nyugtatta meg. Másnap elhatározta, hogy vonat elé veti magát, ha reggel 5 óráig valamilyen módon bizonyosságot nem nyer Isten felől. Tízennyolcadikán hajnali 3-kor megfürdött, majd szikh vallásának megfelelően imába merült. Az idő múlt. Mint beszámol róla: Fél öt körül nagy fényesség töltötte be a szobát. Amikor fölnézett, egy arcot látott a fényben, és hindusztáni nyelven ezt hallotta: „Miért üldözl? Gondold meg, hogy az életemet adtam érted a kereszten!” A fényből kibontakozott Jézus alakja. Sundar eléje borult, s míg a bizonyosságra jutott ember hálaszavait rebegette, házuk mellett elrobogott a gyorsvonat.

Jézus Krisztusról elmondhatjuk, hogy ő a legerősebb „telepatikus adó”. Vajon figyelünk-e Rá? Lehet, hogy csak a legegyszerűbb fokon közeledik hozzád: Érezteti szeretetét, gondoskodását, vezet, tanácsol, de ezek nyomán is megbizonyosodhatsz léte felől. Tamás látni, tapintani akarta a tanítványok közt megjelent föltámadott Krisztust. Nekünk is szól, amit az Úr neki mondott: „...boldogok, akik nem látnak és (mégis) hisznek”. Ha találkozta vele, légy hálás és engedelmes, ha még nem, keresd Őt! Aki keres, az talál. A zörgetőnek megnyitattik az ajtó.

ifj. Almási Mihály

ártatlanoknak gyilkos lehet.

S míg semmiségnek tűnő spicces mámor

sértődés terhe mellett mást ítat,

utak s életutak karambolából

üvölt a vád: „a vendégek miatt!”

Adj vendégednek égi szabadságot,
s neveld rá bölcsen, hogyha nem hívó,
hogy néked minden vendégségnél drágább,
ha szóhoz juthat az Udvözítő!
Öleld körül a menny szeretetével,
mely bor helyett Szentlélekkel itat,
és angyalok karával örvendezhetsz
a mennybe mentett vendégek miatt!

Lobbanjon lelke missziói lángra
mindenkinek, ki már megtérhetett,
s az Úr iránti hála hívja, várja
házába mindig a vendégeket!
Adjunk oly kincset minden vendégünknek,
mely örök életére is kihat!
S Urunk jobbára állít majd bennünket
az így fogadott vendégek miatt!

Balog Miklós

sokon segíteni! Megszégyenültem. Föl-sóhajtottam, Istenem, bocsáss meg, jót tehettem volna és nem tettem. Bocsáss meg és adj több figyelmet, szolgálat-készséget mások iránt!

Gere Györgyi

Közlemény

Szeretettel értesítjük kedves vásárlóinkat, hogy könyvtérjesztésünkben a csomagküldő szolgálat április 12-től június 5-ig szünetel. Köszönjük testvéri megértésüket.

Baptista konzultáció Moszkvában

A SZOVJETUNIÓBELI BAPTISTA Szövetség vezetősége az Európai Baptista Szövetség vezetőinek részvételével és közreműködésével konzultációt hívott össze. A konzultációt márc. 31-től április 3-ig rendezték a szocialista országok baptista vezetői részére. Részt vettek a vendéglátó baptista össz-szövetség vezetői: A. Klimentov elnök, A. Bicskov főtitkár, M. Zsidkov alelnök, A. Stóyan külügyi igazgató és munkatársaik, valamint a területi főpreshiterek, továbbá a magyar, a lengyel, a csehszlovák és az NDK-beli, és a kubai baptisták képviselői. A Magyarországi Baptista Egyház képviselőiben Laczkovszki János egyházelnök és dr. Nagy József teológiai tanár vettek részt a konzultáción. Az Európai Baptista Szövetséget dr. Gerhard Claas főtitkár és Knud Wümpelman elnök képviselték, a konzultáción résztvett John Wilkes, az Európai Baptista Sajtószolgálat szerkesztője is.

A szeminárium-jellegű konzultáción több idősezerű téma került megbeszélésre. A kiadott közös közlemény a résztvevők egyöntetű álláspontját fogalmazza meg, amely szerint igen hasznos és eredményes volt ez az első ízben rendezett találkozó. Lapunk következő számaiban részletes tájékoztatást adunk a moszkvai baptista konzultációról.

Emmaus felé

Életem útján sokszor hasonlítok az emmausi tanítványokhoz. Van sok boldog megtapasztalásom, amikor Jézus Krisztus velem járta az élet útját. Sok csodát láttam és sokat átéltem Jézus közelében. Úgy látszott, hogy hitben erős és szilárd vagyok. Mégis ha jön a próba és nem látom az Urat, mindjárt elcsüggedek, pedig tudom, hogy azért jött, hogy engem élete árán is megmentsen.

Úgy érzem egyedül maradtam, mint a tanítványok. Nem lelem a helyem és elindulok búsan Emmaus felé. Sajnálom önmagamat, nem veszem észre, hogy utitársam van. Ha észre veszem, akkor fájdalomaimról és kudarcaimról panaszkodom. Ő ezt szelíden végighallgatja, majd Isten szeretetéről és kegyelméről beszél nekem. Nem mond újat, hiszen ismerem a Bibliát, én is tudok beszélni róla és idézem is másoknak. De a szomorúságban nincs lelkiezőm megvalósítani azt, amit ismerek. Utitársam arról is beszél, hogy hittemnek olyannak kell lennie, mint a tűzben kipróbált aranynak. Eszembe jut, én is tanácsoltam már ezt másoknak, de most én vagyok szomorú. Én szeretnék hitben megerősödni, de a próbák kikerülése nélkül nem lehet győzni. Ismét csodálkozva nézek rá: Jó-jó, de szükséges ehhez olyan nagy erőfeszítést tennem? Szelíden felel: Ha nem akarsz győzni, akkor nem kell küzdened.

Utitársam arról kérdez: miért nem veszem igénybe Isten erejét. Miért nem hívom őt segítségül? Már-már az ajkamon van a szó: Nagypéntek után Istent hívjam segítségül? Hisz elhagyta az Atya a Fiút! Szívemben ott a fájdalom, bár gerjedez bennem valami. Úgy szeretném megkérdezni, ki vagy te Idegen. Aki olyan hatalommal beszélsz Isten erejéről. Mire bennem a kérdés megszületik, addigra felismerem az átszegzett kezét. Most tudom, hogy Jézus Krisztus az én utitársam, és őt azért hagyta el az Atya, hogy engem magához ölelhessen. Érzem, hogy nem vagyok egyedül. Szégyenkezve, mégis nagy örömmel érzem, hogy az én utam a Golgotánál kezdődik és és vége az Isten trónjánál lesz. Tudom, hogy Jézus Krisztus az én Megváltóm velem van és vezet. Így biztosan megérkezem

Vas Ferenc (Medgyesegyháza)